

Pa tudi sedaj si je znal pomagati. Sam je šel k Skalarjevim in je tam gospodarja prosil, da naj ne bo hud zaradi tega. Lahko bi se bil maščeval, lahko bi ga bil Skalar tožil zaradi te hudobije in onega zlaganega poročila v »Amerikanskem Slovencu«, toda ni hotel. Lojze je prosil za Krčona zaradi prijateljstva s sosedovim Petrom. In Skalar mu je res vse odpustil.

Poplačal je dolg sosedu, popravil hišo in si res opomogel.

Na dan sv. Alojzija pa sta šla oba k sv. obhajilu. Lojzetu se je svetilo jasno lice, ko je šel z očetom, s šopkom na prsih in v novi obleki, na Krko.

Pozabljeno je bilo gorje in prestana žalost.

Tudi Krčon se je do cela spremenil. Sramoval se je svojega hudobnega dejanja in spoznal, kako so reveži često bolj plemeniti ljudje od največjih bogatinov. Zopet je prijateljstvo zavladovalo med obema hišama.

* * *

Na mestu nekdanje naskalne kočice se dviga sedaj lepo pobeljena hišica.

Sreča in božji blagoslov rosi na nekdanje tako hudo skušano rodbino.

Lojze in Peter pa sta kot dva mlada bora v gori, nerazdružljiva prijatelja v sreči in nesreči.

Bog porosi svojo blagodat na lepo Krško zemljo!
Le šumljaj, šumljaj temnozelena Krka in spiraj boli
dobrega slovenskega ljudstva!

Pastirček.

I.

Škrjanček je zapel,
Zažvižgal črni kos.
Pastirček pa vesel
Skaklja po trati bos.

Oj, z Bogom, hudi mraz!
Ki dolgo si nas trl.
Pastirčke mlade v vas
Za peč si bil zaprl.

Sneženih ni poljan,
Ledenih ni cvetic.
A log je ves cvetan
In živ veselih ptic.

Zatorej iz vasi
Ukaje gre pastir:
Na paši žubori
Pastirčku sreče vir.

II.

Ko v jutru zazdeva se dan,
Pastirček zatrobi glasan :
Traróm-trará, traróm-trará,
Vsak hitro naj ovce mi dá!

Odpira se mnogo mu vrat,
In skoznje ovčice in oven rogat :
Traróm-trara, traróm-trará,
Veselo k pastirčku skaklja.

In mane si dekla zaspane oči,
In hlapec sosedov na pol še meži :
Traróm-trará, traróm-trará
Pastir se obema smehlja.

Le spite, le spite zaspani ljudje!
Ne veste, kaj modri možje govore :
Traróm-trará, traróm-trará,
Da jutro nam največ izdá!

III.

Na trati pastirček prepeva,
Nad njim jih škrjanec drobí.
Poslušna ga čeda umeva
In hodi, kjer on ji velí.

Opoldne pa v senco se vleže
In palico v tla zasadi;
Za južino kruha odreže,
Ovčicam ponudi soli.

In zbere krog njega se čeda :
Vsi jagenci, ovčice vse.
Še oven priroma in gleda,
Če bo kaj dobil, ali ne.

Potem pa pastirček zasniva
Sred jagencev sanje lepé.
Brezskrbno tako-le počiva,
Kdor ima nedolžno srce.

F. S. Finžgar.

